

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 30ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006

Τό τριαντάφυλλο, ό έφηβος και ή γιαγιά

Έγειρε τό κόκκινο κεφαλάκι του και καθρεφτίστηκε στό βρεγμένο και γυαλισμένο απ' τήν πρωινή βροχή τσιμεντένιο διάδρομο του κήπου. Έσιαξε τά πλούσια και δροσοσταλιασμένα πέταλά του, γύρισε μέ τή βοήθεια του κύρ-Βοριά πρός τόν ήλιο και άναστέναξε βαθιά.

- Όλα καλά πάνω μου: κατακόκκινα και πλούσια πέταλα, έξαίσια μυρωδιά πού τή ζηλεύει και τό γιασεμί ... αλλά, αυτά τά άγκάθια στό κορμί μου ό Θεός τί τά 'θελε; Τόσο όμορφο λουλούδι γιατί νά προκαλώ τόν πόνο; Πώς νά γίνω τριαντάφυλλο χωρίς άγκάθια;

Τό κουδούνι του σχολείου χτυπάει 8.20'. Ό νεαρός έφηβος προσπαθεί νά σιάξει τά άκατάστατα μαλλιά του μπρο-

στά στόν καθρέφτη. Μιά από δω, μία από κεί, ζελέδες και ξανά ζελέδες, Δέν του άρέσουν τά μαλλιά του.

- Είναι και αυτό τό μεγάλο σπυράκι! Τώρα βρήκε νά εμφανιστεί; Σήμερα; Σήμερα πού...

Ένα καλημέρα άγγαρεία στους άγαπημένους (αυτό σέ καμιά περίπτωση δέ θέλει νά τό δείχνει) γονείς του, ένας βαθύς άναστεναγμός κι έξω γιά τό σχολείο.

- Όλα καλά, σκέφτεται ό έφηβος. Καλός μαθητής είμαι, 20 στά μαθηματικά χτές, καινούρια ρούχα, και μάρκας μάλιστα, όμως γιατί νά μήν ήμουν πío όμορ-

φος, πío κοινωνικός, πío ευχάριστος στην παρέα, πío θαρραλέος, πío άστεϊος, πío...πío...Γιατί Θεέ μου;

Καί τόν αναστεναγμό του τόν άκουσε τό κατακόκκινο τριαντάφυλλο. Γύρισε καί είδε τόν έφηβο πού κατέβαινε βιαστικά καί συλλογισμένα τά σκαλιά. Τό βλέμμα του κόλλησε πάνω του. Ήταν τόσο όμορφος! Σάν τήν πρωινή δροσιά. Ήτσι τόν είδε τό άτυποψίαστο τριαντάφυλλο. Άλλά γιατί αναστενάξει;

Ή ο έφηβος περπατώντας άβoλα, άκόμα κι αυτή τή στιγμή πού κανείς δέν τόν έβλεπε, έριξε μιά γρήγορη ματιά στό όμορφο κατακόκκινο τριαντάφυλλο.

-Έσένα θά σέ χρειαστώ σήμερα, μονολόγησε φωναχτά καί αναστέναξε σάν διαφορετικά τώρα.

Τό τριαντάφυλλο μέ τή βοήθεια του Νότου έσκυψε κατακόκκινο άπό ντροπή. "Όμως ... ή γιαγιά; Τό τριαντάφυλλο πώς καί πώς περίμενε νά μεγαλώσει, ν' άνθίσει δηλαδή, γιά νά ρθει νά τό κόψει ή γιαγιά. Ήταν μεγάλη τιμή γιά τό τριαντάφυλλο πού θά τό έκοβε ή γιαγιά. Είχε άκούσει άπό ένα περιστέρι ότι τό πήγαινε στήν κοντινή Έκκλησία μαζί μ' ένα μάτσο βασιλικά μπροστά στήν εικόνα τής Παναγίας, σ' ένα άνθοδοχείο. Έκει νά δείξ καμάρι! Τελευταία βέβαια είχε λείει μέρες νά κόψει. Δέν πρόσφερε πιά τριαντάφυλλα στήν Παναγιά παρά μόνο δάκρυα. Για

τόν άρρωστο γίο της; Για...

Τό τριαντάφυλλο πού κόκκινο παρά τοτέ περίμενε τόν έφηβο νά γυρίσει μέ μιά άγωνία μέσα βαθιά στό πέταλό του. -Τί νά ήθελε ό έφηβος άπ' αυτό; Κι αν άθελά του τόν πλήγωνε; "Αχ! Αυτά τά άγκάθια!

Ή ο έφηβος έχοντας συνεχώς τή δεξιά του παλάμη στό πηγούνι πρός τό

μάγουλο γιά νά κρύβει τό σπυράκι, σιάχνοντας κάθε λίγο καί λιγάκι τά μαλλιά του μέ τό άλλο, καθρεφτιζόμενος στό άνοιχτό παράθυρο τής τάξης του, έριχνε κλεφτές ματιές στό τελευταίο θρανίο τής σειράς των κοριτσιών. Έκείνο τό ροδαλό πρόσωπο μέ τά κόκκινα μάγουλα καί μέ τά καθαρά μάτια! Θυμήθηκε τό τριαντάφυλλο του κήπου.

Κλεφτές ματιές έριχνε άλλά καμιά δέν κέρδισε πέρα άπό τήν άθελή της άδιαφορία.

Τελευταία ώρα Φυσική. Ή βαθμός του επαναληπτικού διαγωνίσματος ήταν απογοητευτικές. Χαριστικά έντεκα. Οί κρίσεις του καθηγητή καί οί απογοητευτικές προφητείες του γιά άκόμα χειρότερα άποτελέσματα στό τέλος τής χρονιάς τόν χαντάκωσαν. Άλλά πού πολύ τόν πλήγωσε ή αντίδραση του τελευταίου θρανίου τής

σειρᾶς τῶν κοριτσιῶν. -“Έντεκα! κι ἓνα κοροϊδευτικό καί εἰρωνικό γέλιο ξέφυγε ἄθελά της.

Ὁ γυρισμός στό σπίτι ἦταν βαρύς. Ὁ γαλανός οὐρανός κι ὁ λαμπρός ἥλιος δέν ἔδιωξαν τή συννεφιά του. Τό τριαντάφυλλο μέ τή βοήθεια τοῦ βοριά καί τοῦ νότου τίναξε τό κεφαλάκι του δεξιά - ἄριστερά μόλις μπῆκε στό διάδρομο τοῦ κήπου ὁ ἔφηβος. Μέ μία στιγμιαία, λοξή ματιά, ἄρπαξε μία κόκκινη πινελιά ἀπ’ τό τριαντάφυλλο νά χρωματίσει τό μαῦρο τῆς σκέψης του.

Δέν τοῦ ἔφταναν τά δικά του, εἶχε καί τή μεγάλη κρυφή ἀγωνία γιά τόν πατέρα του, πού κρυφά ὑπεραγαποῦσε, ὁ ὁποῖος μυστικά μπαινόβγαινε στά νοσοκομεῖα καί τά, κάθε λίγο καί λιγάκι, κόκκινα σάν τό τριαντάφυλλο καί σάν τά μάγουλα τοῦ κοριτσιοῦ τοῦ τελευταίου θρανίου, ἀπό τό κλάμα, μάτια τῆς μητέρας του, πού ὁμως, πάντα τοῦ χαμογελοῦσαν σάν ἡλιαχτίδα στό ἀπόβροχο τοῦ ἀπογεύματος.

Τό φαγητό δέν πάει κάτω. Ἕνας κόμπος στό λαιμό τόν δυσκολεύει. Τό σφιγμένο στομάχι ἀρνεῖται νά δουλέψει. Τελευταία δέν χωνεύει εὐκόλα. Ἡ μάνα, πού ὅλα τά καταλαβαίνει, τοῦ χαμογελάει γλυκά χωρίς νά τοῦ μιλάει καί τόν περιποιεῖται ὅσο χρειάζεται.

-Ὁ πατέρας;

-Θά ἔλθει, μὴν ἀνησυχεῖς. Κι ἓνα δάκρυ φούσκωσε στήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της καί διέτρεξε τό χαμογελαστό της πρόσωπο.

Τό τριαντάφυλλο ἀφοῦ ἤπιαε τό μεσημεριανό «χυμό» του, πῆρε ἕναν ὑπνάκο. Τό τρίξιμο τῆς ἐξώπορτας τοῦ σπιτιοῦ τόν ξύπνησε. Ἦταν ἡ ὥρα γιά τό φρο-

ντιστήριο. Ἦξερε τό πρόγραμμά του. Πετάχτηκε. Ὁ ἔφηβος μ’ ἓνα μαχαίρι κατευθύνθηκε πρὸς αὐτό.

-Θά μέ κόψει! Θεέ μου νά μὴν πληγωθεῖ. Τί θά μέ κάνει ἄραγε; Μόνο νά μὴν πληγωθεῖ. Αὐτό δέν τό ἤθελε. Ἀπό μπουμπούκι τόν γνωρίζει κι ἔχει δεθεῖ μαζί του.

Μέ ἔκδηλη μία ἀδικαιολόγητη ἀνησυχία πλησιάζει τό τριαντάφυλλο. Κοιτάζει δεξιά ἄριστερά μήπως τόν βλέπει κανεῖς ... καί τότε βιαστικά μά καί ἀδέξια, λές κι ἔκανε κάτι κακό, προσπαθεῖ νά κόψει τό κοτσάνι πού κρατάει τό τριαντάφυλλο. Ἕνα πνιχτό ἄχ! ἀκούγεται ξαφνικά. Ἡ προσπάθεια διακόπτεται. Πετάει τό μαχαίρι καί τινάζει πληγωμένο ἀπό ἓνα σουβλερό ἀγκάθι τό χέρι του πρὸς τά πάνω.

Τό τριαντάφυλλο μέ τό κεφάλι ἀνάποδα κρέμεται στήν τριανταφυλλιά, πάνω στό μισοκομένο κοτσάνι. Κάτι ζεστό νιώθει νά κυλάει πάνω στά κόκκινα πέταλά του. Κοιτάζει. Μιά σταγόνα αἷμα. Αἷμα τοῦ ἐφήβου. Ἀνατρίχιασε. Γεμάτο ἀγωνία, ὄχι γιά τή δικιά του τλαιπωρία ἀλλά γιά τήν πληγή τοῦ ἐφήβου, αὐτό πού φοβόταν δηλαδή, κοιτάζει μέσα ἀπ’ τ’ ἀνακατεμένα πέταλά του, μιά τή διακριτικά ἀμέτοχη μητέρα του πού κρυφοκοιτάζει πίσω ἀπ’ τήν κουρτίνα τοῦ παραθύρου καί μία τόν ἔφηβο πού προσπαθεῖ νά σταματήσει καί νά καθάρσει τό αἷμα τῆς πληγῆς του.

Τώρα πιά προσεκτικός, μ’ ἓνα σουβλερό πόνο νά τόν συνοδεύει, τελειώνει αὐτό πού ξεκίνησε.

-Πόνεσα ἀλλά ἄξιζε.

Ἀφοῦ ἀφαίρεσε τά ἀγκάθια ἀπ’ τό

κοτσάνι -νά μή τήν πληγώ-
σουν- τό τοποθέτησε προσε-
κτικά καί μέ ίερή εὐλάβεια
στή μέσα τσέπη τοῦ
σακακιοῦ. Σέ μία γωνιά λίγο
πρίν τό φροντιστήριο σχεδόν
κρυμμένος περίμενε. Τό
τριαντάφυλλο χωρίς ἀέρα
κόντευε νά σκάσει. Ὅμως
ἔκανε ὑπομονή. Περίμενε ὅτι
θά συμβεῖ κάτι ὄμορφο.

Νά τή! Εὐτυχῶς εἶναι μόνη.
Τό τριαντάφυλλο νιώθει τήν
καρδιά τοῦ ἔφηβου νά χτυπᾷ
γρήγορα.

-Βρέ! Αὐτός πρέπει νά εἶναι
ἔρωτευμένος.

-Γειά σου! Βρῆκε τό κουρά-
γιο καί τό θάρρος νά τῆς πεῖ.

-Γειά, παραξενεμένη καί
σχεδόν ἐρωτηματικά τοῦ ἀπαντάει.

Τά φυλλοκάρδια τοῦ τριαντάφυλλου
πᾶνε νά σπᾶσουν ἀκούγοντας καί νιώ-
θοντας τόν τρεμάμενο ἔφηβο.

-Αὐτό εἶναι γιά σένα!

Τῆς προσφέρει τό κόκκινο τριαντάφυλ-
λο μέ τήν κόκκινη κηλίδα καί σχεδόν τό
βάζει στό πόδια. Ἐνακουφισμένος πῆγε
στό μάθημα. Εἴτε ἦταν εἴτε δέν ἦταν τό
ἴδιο ἔκανε. Ἡ καρδιά του ἀκόμα
χτυποῦσε, τό μυαλό του δέ μαζευόταν.

-Πῶς τό δέχτηκε ἄραγε; Τί νά σκέφτη-
κε γιά μένα; Θά μοῦ ἀπαντήσει;

Γυρίζοντας γιά τό σπίτι σκυφτός καί
βυθισμένος στίς σκέψεις του, λίγο πίο
πέρα ἀπό τό φροντιστήριο πῆρε τήν πίο
πικρή ἀπάντηση πού θά μπορούσε νά
λάβει. Τό τριαντάφυλλο πεταμένο σέ μία

ἄκρη τοῦ δρόμου ἀνάμεσα σέ ἄδεια τσα-
λακωμένα καί πολύχρωμα σακουλάκια
ἀπό γαριδάκια καί ζουλιγμένα κουτάκια
κόκα-κόλα.

Τό τριαντάφυλλο φανερά ταλαιπωρη-
μένο ψυχосωματικά εὐχόταν νά εἶχε
«πεθάνει» καλύτερα. Νά τό εἶχαν τσαλα-
πατήσει τά διερχόμενα αὐτοκίνητα ἢ νά
εἶχε πέσει στό χέρι τῶν ἀλητάκων τῆς
γειτονιᾶς καί νά τό εἶχαν κάνει κομμάτια
προκειμένου νά μή ζοῦσε καί νά μήν
ἔβλεπε αὐτή τή στιγμή, νά μήν ἔβλεπε
τήν ἐκφραση πόνου στό πρόσωπο τοῦ
πληγωμένου ἐφήβου.

Ἄφοῦ συνῆλθε λιγάκι ἔσκυψε καί πῆρε
μέ μεγάλη προσοχή τό πεταμένο τρια-
ντάφυλλο. Ναί, ἦταν τό δικό του, τῆς
καρδιάς του, τό κόκκινο τριαντάφυλλο
μέ τήν κόκκινη κηλίδα.

Βαρύς πιά πολύ από κάθε άλλη φορά, μέ μιά πληγή παραπάνω, μ' ένα πόνο περισσότερο ξεκίνησε για τό μόνο πρόσωπο πού είχε τή μεγάλη άνεση κι εύρισκε σίγουρη παρηγοριά. Στή γιαγιά!

-Καλῶς τό γιόκα μου! Καλῶς τόν κανακάρη μου! Κι ἀμέσως ἀφήνει κάθε δουλειά της καί τοῦ βάζει μιά μεγάλη κουταλιά ἀπ' τό ἀγαπημένο του γλυκό νερατζάκι καί τοῦ τό προσφέρει.

-Κάθισε καί μή στενοχωριέσαι κι ἄρχισε νά τόν παρηγορεῖ λές καί τά 'ξερε ὅλα.

-Φέρτο αὐτό σέ μένα, ἄρχισε νά μαραινεταί.

-Ὁ ἀέρας τό 'σπασε στόν κήπο καί τό μάζεψα, προσπάθησε νά κρυφτεῖ ὁ ἔφηβος.

Ἡ γιαγιά πού κατάλαβε τόν χάϊδεψε μέ νόημα. Πῆρε τό τριαντάφυλλο, τό ἔβαλε σ' ένα μικρό ἀνθοδοχεῖο πού τοποθέτησε δίπλα στό ἀναμμένο καντήλι μπροστά στά εἰκονίσματα. Τό τριαντάφυλλο πῆρε βαθιά ανάσα. Ἀπό τήν κόλαση στόν παράδεισο. Κοίταζε μιά τά εἰκονίσματα, μιά τόν ἀγαπημένο καί πληγωμένο φίλο του, τόν ἔφηβο.

-Γιατί χτυπάει ἡ καμπάνα; Ρωτάει σάν ἀδιάφορα ὁ ἔφηβος τή γιαγιά πού ἐτοιμαζόταν νά φύγει ἐκτός σπιτιοῦ.

-Αὔριο γιόκα μου εἶναι ἡ μνήμη τοῦ πολυπάθου καί βασανισμένου Ἰώβ. Πάω νά ἀνάψω κανένα κεράκι. Θά ἔρθεις;

Στυλιανός Χατζάκης
(Γυμναστής)

Στόν Α... χρεωστική ἀπάντηση

Φέρνω στο νοῦ μου τό ἐρώτημά σου: «Γιατί ὑπάρχει ὁ πόνος στή ζωή μας; Γιατί θά πρέπει μέσα ἀπό τόν πόνο νά γίνεται ἡ ὅποια προκοπή, ἡ ὅποια κατάκτηση σέ θέματα περισσότερο ἢ λιγότερο σημαντικά; Τή χαρά τῆς παρουσίας ἀνθρώπων στή ζωή μας σημαδεύει ὁ πόνος τῆς ἀπουσίας, τή χαρά τῆς ἐπιτυχίας, ἡ κατρακύλα καί ὁ πόνος τῆς ἀποτυχίας. Ὁ κύκλος αὐτός πού μοιάζει ἀδιέξοδος ἔχει νόημα; Γιατί θά πρέπει ἔτσι νά γίνονται τά πράγματα στή ζωή μας;», καί προσπαθῶ νά βρῶ λόγια γιά νά σοῦ ἀπαντήσω.

Δέν εἶμαι, ὅμως, σέ θέση, οὔτε θέλω νά ἀπαντήσω στά γιατί τῆς ἐρώτησης.

Αὐτό πού νιώθω πῶς θέλω καί μπορῶ τώρα νά σοῦ πῶ εἶναι τό, τί μπορῶ ἐγώ νά κάνω, ποιιά στάση μπορῶ νά κρατήσω ἀέναντι στόν πόνο, τόν ὅποιο βλέπω ὡς πρόκληση γιά νά κάνω κάτι.

Τρεῖς εἶναι οἱ ἐπιλογές πού ἔχω. Ἡ πρώτη εἶναι νά τό βάλω στά πόδια, νά ὑποταχθῶ ἀπό φόβο ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας μου. Ἡ δεύτερη, νά ἀντισταθῶ μέ ἀξιοπρέπεια, θαρραλέα κι ἄς ξέρω πῶς τίποτα δέν ἀλλάζει καί, τέλος, νά κινηθῶ ἀγαπητικά πρός αὐτόν.

Οἱ δύο πρῶτες ἐπιλογές κινοῦνται στά ὅρια τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου καί περιγράφονται σ' ένα ποίημα τοῦ Καβάφη πού με συγκινεῖ ιδιαίτερα.

«Ἀπολείπειν ὁ Θεός
Ἄντωνιον»

Σάν ἔξαφνα, ὦρα μεσάνυχτ'
ἀκουσθεῖ
ἀόρατος θίασος νά περνᾷ
μέ μουσικές ἐξαΐσεις, μέ
φωνές
τήν τύχη σου πού ἐνδίδει πιά,
τά ἔργα σου
πού ἀπέτυχαν, τά σχέδια τῆς
ζωῆς σου
πού βγήκαν ὅλα πλάνες, μή
ἀνοφέλετα θρηνησεις.
Σάν ἔτοιμος ἀπό καιρό, σά
θαρραλέος,
ἀποχαιρέτα την, τήν
Ἀλεξάνδρεια πού φεύγει.
Πρό πάντων νά μή γελασθεῖς,
μήν πεῖς πώς ἦταν
ἓνα ὄνειρο, πώς ἀπατήθηκεν ἡ ἀκοή
σου
μάταιες ἐλπίδες τέτοιες μήν καταδεχθεῖς.
Σάν ἔτοιμος ἀπό καιρό, σά θαρραλέος,
σάν πού ταιριάζει σέ πού ἀξιώθηκες
μιά τέτοια πόλι,
Πλησίασε σταθερά πρός τό παράθυρο,
κι ἄκουσε μέ συγκίνησιν, ἀλλ' ὄχι
μέ τῶν δειλῶν τά παρακάλια καί
παράπονα,
ὡς τελευταία ἀπόλαυσι τούς ἤχους,
τά ἐξαΐσια ὄργανα τοῦ μουσικοῦ θιάσου,
κι ἀποχαιρέτα την, τήν Ἀλεξάνδρεια
πού χάνεις.

Εἶναι ὁμορφο μέ μιά ὁμορφιά τραγική,
ἀνθρώπινη, τό ποίημα τοῦ Καβάφη.
Δείχνει τά ὅρια τοῦ ἀνθρώπου. Δέν
μπορεῖ νά νικήσει τήν αἰτία τοῦ πόνου,
μπορεῖ ὅμως νά σταθεῖ μέ ἀξιοπρέπεια
ἀπέναντί του, νά τόν κοιτάξει κατάματα
καί «ὄχι μέ τῶν δειλῶν τά παρακάλια

καί παράπονα». Ὑπάρχει βέβαια ἡ
πιθανότητα νά ἐξελιχθεῖ ἡ ἀξιοπρεπής
αὐτή ἀντιμετώπιση σέ δαιμονική ὑπερο-
ψία, ἀλλά αὐτό εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα.

Τόν τρίτο τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ
πόνου, τόν τρόπο τῆς ἀγάπης, μᾶς τόν
δίδαξε ὁ Χριστός. Μακριά ἀπό ἀρρω-
στημένες ψυχοπαθολογικές καταστά-
σεις καί μουσικιστικές ἐξάρσεις μᾶς
ἔμαθε νά μή φοβόμαστε τόν πόνο, ἀλλά
νά τόν ἀγαπᾶμε. Ὅταν ἀγαπᾶμε τόν
πόνο τότε ἐκμηδενίζεται ἡ δύναμή του.
Δέν ἀγαπᾶμε βέβαια αὐτόν καθ' ἑαυτόν
τόν πόνο, οὔτε τήν αἰτία πού τόν
προκαλεῖ, ἀλλά αὐτό πού κομίζει ὁ
πόνος ἢ πιό σωστά Αὐτόν πού κομίζει.
Γι' αὐτό ἄλλωστε προσκυνοῦμε τό
Σταυρό τοῦ Χριστοῦ· «Ἰδοῦ γάρ ἦλθε
διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ
κόσμῳ...».

Ὁ πόνος εἶναι ἐργαλεῖο. Μοῦ θυμίζει

τ' ἀλέτρι πού χώνεται βαθιά στή γῆ καί τήν ἐτοιμάζει νά δεχθεῖ τό σπόρο τοῦ γεωργοῦ. Ἀπό τήν προετοιμασία τῆς γῆς καί τό εἶδος τοῦ σπόρου ἐξαρτᾶται καί ὁ καρπός πού θά προκύψει.

Ἡ γῆ πού ὀργώνεται ἀπό τ' ἀλέτρι τοῦ πόνου εἶναι ἡ καρδιά μας καί ὁ σπόρος πού θά πέσει σ' αὐτήν εἶναι ἕνα ἀπό τά δύο· ἡ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἢ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου.

Καθένα ἀπό αὐτά μεταδίδει αὐτό πού ἔχει. Τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τήν ἀγάπη, τή χαρά, τή ζωή, ἐνῶ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου τό μίσος, τή μοναξιά, τό θάνατο.

Κορυφαία ἔκφραση καί καρπός τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ὅλα θά καταργηθοῦν καί μονάχα ἡ ἀγάπη θά μείνει. Ἡ προσευχή, ἡ ἄσκηση, ὅλα εἶναι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στήν ἀγάπη, δηλ. στό Χριστό. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά τώρα ἡ φιλαυτία εἶναι ἡ κορυφαία ἔκφραση τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου. Τήν ἀποσταση ἀνάμεσα στήν φιλαυτία καί τήν

ἀγάπη διανύομε οἱ ἄνθρωποι μέσα ἀπό ἀλλεπάλληλους θανάτους καί γεννήσεις.

Καθημερινά πεθαίνω ἔγραφε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βιώνοντας μέσα ἀπό θλίψεις τή βῆμα προς βῆμα προσέγγιση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Κάθε πόνος κι ἕνας θάνατος αὐτοῦ πού ζοῦμε ὡς τώρα, μιά πρόκληση γιά νά ἐπιβεβαιώσουμε αὐτό πού ζήσαμε ὡς τώρα καί μιά πρόσκληση γιά νά πᾶμε πιό πέρα, πιό κοντά στήν ἀγάπη.

Πρέπει νά καταλάβομε πῶς εἴμαστε ταξιδευτές στόν κόσμο αὐτό. Ἴσως γι' αὐτό τόν λόγο ἡ Ἐκκλησία παρομοιάζεται μέ καράβι πού ταξιδεύει. Ἡ πληρότητα τῆς ἀγάπης προϋποθέτει τήν ἀποδοχή ἑνός ἀπροσμέτρητα μεγάλου πόνου πού ὀργώνει βαθιά καί δημιουργικά τήν καρδιά μας. Τό ναί ἢ τό ὄχι στόν τρόπο πού θά γίνει αὐτό τό ὄργωμα εἶναι δική μας εὐθύνη, ὅλα τ' ἄλλα εἶναι στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

παπά Νικόλας Ἀλεξάκης

Υ. Γ. Συγχώρεσέ με, δέν μπόρεσα νά

Ἡ γριά καί ὁ χάρος

Μιά φορά ἦταν μιά γριά καί κάθε πρωτῆ ἔβγαινε στός δάσος καί μάζευε ξύλα γιά τή φωτιά της καί χορταράκια, γιά νά φάει. Καθώς ἐγύριζε μιά μέρα φορτωμένη στόν ὦμο τά ξύλα καί στήν ποδιά της τά χόρτα, στό δρόμο συναντάει τόν χάροντα.

-Γειά καί χαρά σου, χάροντα, τοῦ λέει, γιά ποιόν μέ τό καλό;

-Γιά τοῦ λόγου σου θειά, τῆς λέει ὁ χάροντας.

Ἄντε, ἐτοιμάσου νά σέ πάρω.

Τώρα, τοῦ λέει, νά πάω σπίτι νά ξεφορτωθῶ καί νά ἐτοιμασθῶ. Καί γιά νᾶχω καλό ῥώτημα, σάν πῶς θέλεις νά ἐτοιμασθῶ;

-Ὅπως θέλεις ἐσύ, ἀπαντάει ὁ χάροντας.

Τότε ἡ γριά πηγαίνει στό σπίτι, ἀνάβει τό τζάκι καί βάζει νά βράσει τά χόρτα. Ὑστερα ἔπιασε νά ζημώσει ψωμιά, ἔφτιαξε καί κουλούρια γιά συγχώρηση.

Ὑστερα ἔστρωσε τραπέζι καί περίμενε νά ψηθοῦν τά ψωμιά.

Τότε παρουσιάστηκε ὁ χάροντας καί τή ῥωτάει:

-Ἔ, ἐτοιμάστηκες θειά;

-Περιμένω γιέ μου νά βράσουν τά χόρτα, νά ξεφουρνίσω τό ψωμί καί νά φᾶμε. Δέν κάθεται καί τοῦ λόγου σου νά φᾶς μαζί μου;

-Μά δέν μ' ἔχεις κακία θειά, πού θά σοῦ πάρω τήν ψυχή;

-Μπά, γιατί νά σοῦχω κακία. Ὅπου τήν πᾶς τήν ψυχή μου, θᾶρχομαι κι ἐγώ μαζί.

-Καί τό κορμάκι σου, πού θά τᾶφήσεις ἐδῶ; ξαναρωτάει ὁ χάροντας.

-Ἔ, αὐτό εἶναι δική μου ὑπόθεση, ἀπαντάει ἡ γριά. Ἐγώ θά τό παραδώσω στόν Θεό καί θά μοῦ τό φυλάει. Εἶδες πού βάζομε σταυρό πάνω ἀπ' τά μνήματα;

Ἄπάνω στήν ὥρα ἔβρασαν καί τά χόρτα, μύρισε καί τό ψωμί στό φούρνο καί ἡ γριά κατέβασε τό φαῖ, ξεφούρνισε κι ἔβαλε στό τραπέζι δυό πιάτα χόρτα καί κάμποσες φέτες ψωμί.

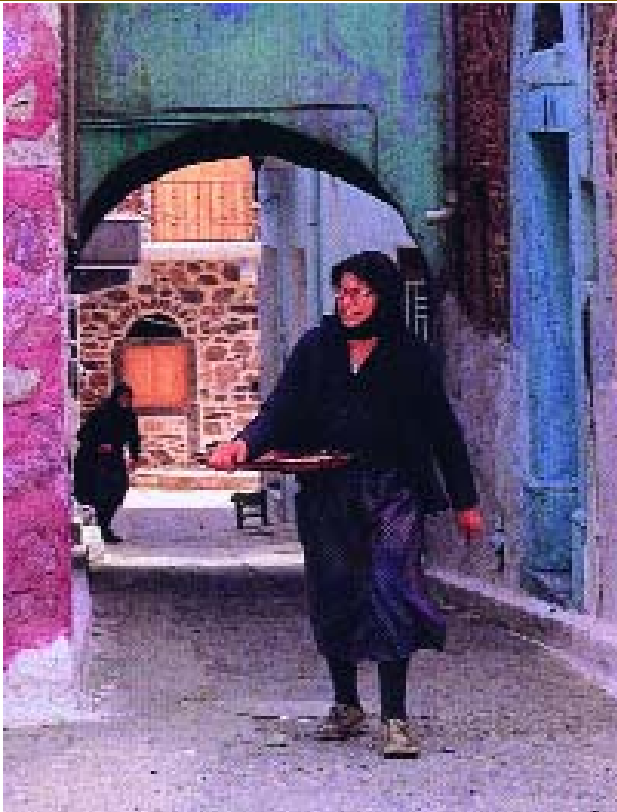
Ὁ χάροντας ὅμως φαίνονταν στενοχωρημένος καί δέν ἤθελε νά φάει.

Δέν μοῦ κάνει κέφι νά παίρνω ἀνθρώπους, πού δέν κλαῖνε, λέει στή γριά.

Καί δεν μοῦ λές κι ἐμένα τό λόγο; λέει ἡ γριά.

Τί σημασία ἔχει ἄν κλαῖνε ἢ ὄχι;

Ὅταν κλαῖνε καί θρηνοῦνε, μόνο τότε εἶναι δικοί μου καί τούς πάω στήν κόλαση. Ὅταν εἶναι εὐχαριστημένοι καί ἡσυχιοι, μοῦ τούς παίρνει ὁ Θεός καί τούς πάει ἴσια στόν Παράδεισο.

-Γι' αὐτό κι ἔχεις κακό ὄνομα, τοῦ λέει ἡ γριά. Φάε λίγο νά ζεσταθεῖ ἡ ψυχή σου, νά κάνεις τό σταυρό σου, μήπως καί πάψεις νά κολάζεις τόν κόσμο.

Τότε ὁ χάροντας ἔσκασε ἀπ' τό κακό του, πετιέται ἐπάνω καί φεύγει λέγοντας.

-Ἐσένα ἔτσι κι ἔτσι χαμένη σ' ἔχω. Τί κάθομαι καί χασομερῶ μαζί σου.

Ἔτσι ἔφυγε ὁ χάροντας κι ἡ γριά ζεῖ ἀκόμα καί ποιός ξέρει πόσο ἀκόμα θά ζεῖ καί θά ἔναι καί εὐχαριστημένη καί καλόγνωμη. Τήν εὐχή της νᾶχομε, παιδιά μου.

(Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Κώστα Γανωπῆ «Ὁ βοσκός Νικάρονας καί τό Ρωμαῖικο», Παραμύθια, Ἐκδόσεις «Πηλός»)